

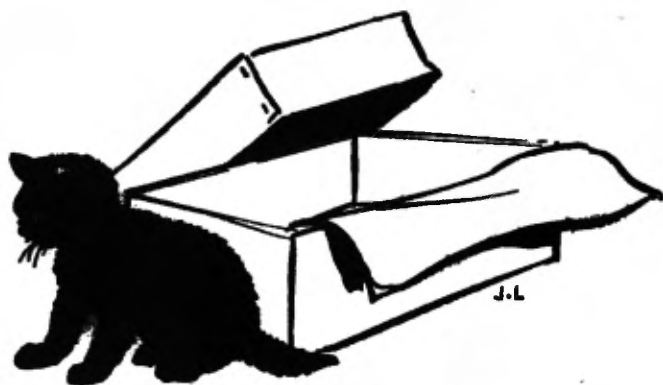
alleen
maar
een zwart
poesje

RIE VAN ROSSUM

**ALLEEN MAAR EEN
ZWART POESJE**

MET TEKENINGEN VAN JAN LUTZ

ALLEEN MAAR EEN ZWART POESJE

DOOR

RIE VAN ROSSUM

★

TWEEDE DRUK

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

1e druk 1946
2e druk 1950

I.

HOE HET KWAM

Ja, dat was een naar ge-val. As-je-blijft. Zo maar in-eens naar het zie-ken-huis. Eén, twee, drie. Weg van Va-der en Moe-der en Jan. Met een groot gat in het hoofd en een ge-bro-ken arm.

Wie? Wel, Stien-tje na-tuur-lijk.

Ken je Stien-tje niet? Dat is me ook wat. Dan zal ik je gauw haar por-tret la-ten zien. Kijk maar eens op het plaat-je hier-on-der. Daar heb je on-ze Stien-tje, en ze lijkt pre-cies, hoor. Zie je dat on-deu-gen-de put-je in haar wang? Weet je, hoe ze daar aan komt? Zal ik het in je oor fluis-te-ren? Ze slaapt met een erwt op haar kus-sen, net on-der haar wang. Ge-loof je me niet? Pas op, dan ver-tel ik niet ver-der, hoor!

Stien-tje is zes jaar, en ze gaat pas op de gro-te school. Nu niet: nu is haar bank leeg, want ze ligt Ach nee, dat zou ik straks ver-tel-len. Eerst de plaat-jes ver-der be-kij-ken. Naast Stien-tje zie je Jan. Die Jan is al een he-le

ke-rel. Die zit al in de vijf-de klas. Bij een mees-ter. Nu mo-gen jul-lie eens ra-den, hoe oud die Jan wel zou zijn.

Wil je Va-der en Moe-der ook nog zien? Kijk dan eerst maar hier-naast.

Daar heb je Va-der, met zijn mooi-e pet op. Va-der is ei-gen-lijk tuin-man. Maar geen ge-wo-ne tuin-man. O nee: zijn tuin is mis-schien wel de groot-ste van het he-le land. Nee, nu moet je niet la-chen, want het is heus waar.

Va-der is tuin-man in de plant-soe-nen van de stad. Daar moet hij de he-le dag

spit-ten en har-ken en wie-den en schof-fe-len en gras knip-pen en nieu-we strui-ken plan-ten. Dat is me een werk, hoor, in al die plant-soe-nen.

Als hij in het laat-ste klaar is, kan hij weer aan het eer-ste be-gin-nen.

En hier-naast zie je Stien-tjes lie-ve Moe-der. Die kan zo mooi zin-gen. En ze lacht al-tijd. Nu niet, want Stien-tje ligt. . . .

Ach, daar be-gin ik er al weer o-ver. En we zijn nog niet

eens klaar met de plaat-jes.

Een huis, en een stoep, en een stuk-je straat. Wel, dat is na-tuur-lijk het huis van Stien-tje. En van Jan. En van Va-der en Moe-der.

Op de stoep spe-len Stien-tje en Jan dik-wijls, na school-tijd, met de buur-kif-de-ren.

Ja, was dät maar waar. Ik be-doel: Dat ze op de stoep speel-den. Dan was

dat er-ge on-ge-luk ten-min-ste niet ge-beurd. Dan lag on-ze Stien-tje nu niet met een gat in haar hoofd en een ge-bro-ken arm in het zie-ken-huis. Luis-ter, dan zal ik je ver-tel-len, hoe het ge-beurd is.

Op een keer kwam Stien-tje om vier uur uit school. Het was in het voor-jaar, de zon scheen lek-ker.

Moe, mag ik nog e-ven-tjes gaan tol-len? vroeg Stien-tje.

Ga jij maar tol-len, zei Moe-der. Maar wees voor-zich-tig. Op de stoep blij-ven, hoor!

Ja Moe, zei Stien-tje als een bra-ve meid. En toen was ze de deur al uit met haar tol. Jon-gen, jon-gen, wat een mooi-e tol was dat!

Pas nieuw. En Jan had er met zijn kleur-tjes een pracht van een te-ke-ning op ge-maakt.

Een groe-ne stip in het mid-den. Daar-om-heen een paar-se kring. En dáár-om-heen een o-ran-je kring.

Als die tol stond te draai-en, zag je me wat moois ge-beu-ren. Pro-beer het maar eens op je ei-gen tol.

Stien-tje zou op de stoep blij-ven, weet je wel?

Ja, ja: maar kin-de-ren zijn wel eens ver-geet-achtig. En tol-len zijn wel eens ei-gen-wijs. Zelfs zo'n prach-ti-ge to-ver-tol als die van Stien-tje. Eerst liet hij zich net-jes en ge-hoor-zaam o-ver de stoep slaan. Hij schreeuw-de niet eens om al die klap-pen. Wel-nee: hij brom-de van ple-zier. Maar op-eens wil-de hij niet ver-der. Hij was tus-sen twee ste-nen te-recht ge-ko-men. En hij vond dat ze-ker zo leuk, dat hij dacht: Nu laat ik me lek-ker niet meer weg-ja-gen. Stien-tje sloeg en sloeg: Wil je nu wel eens gauw ver-der sprin-gen!

Née, brom-de die ei-gen-wij-ze tol. Ik sta hier veel te lek-ker in dit put-je.

Stien-tje werd kwaad en gaf de tol toch e-ven-tjes een tik! Pats!

Hij sprong van schrik hoog de lucht in. En stond op-eens mid-den op de straat ver-der te draai-en. Maar Stien-tje zag dat zo gauw niet. Die stond ver-baasd rond te kij-ken. Tol, tol, waar ben je, tol?

Wat is dat nou: mid-den op straat? Je weet best, dat dat niet mag van Moe-der. Wil je wel eens heel gauw hier ko-men?

Jam-mer, dat je een tol niet flui-ten kunt, net als een hond-je. Stien-tje stond op de rand van de stoep te kij-ken, en dacht: Ja? Nee? Zou ik hem maar e-ven-tjes gaan ha-len? Gauw, gauw, anders wordt hij mis-schien o-ver-re-den.

O Stien-tje, Stien-tje, wat heeft Moe-der ge-zegd? Net was ze vlak bij haar mooi-e tol: Toet! ging het heel hard aan haar oor. Een gro-te vracht-au-to, vlak ach-ter haar. . . .

Ze kreeg een har-de klap te-gen haar hoofd. En toen wist ze niets meer.

Het was heel erg. Laat ik het maar gauw verder ver-tel-len, an-ders droom je er van-nacht nog van.

Ge-luk-kig, dat die chauffeur zo hard ge-reemd had. An-ders had het nog wel veel er-ger kunnen zijn.

Er kwa-men van al-le kan-ten men-sen aan-hol-len. Moe-der ook, zo maar in haar schort, ach-ter het for-nuis van-daan.

Ge-luk-kig kwam er toen net een gro-te dik-ke a-gent aan. Die bel-de het zie-ken-huis op. En het zie-ken-huis stuur-de gauw een mooi-e grij-ze zie-ken-au-to. Daar werd Stien-tje net-jes in-ge-scho-ven. En Moe-der moest ook in-stap-pen. Ar-me Moe-der, wat was ze ge-schrok-ken.

Pop-pe-tje ge-zien, kast-je dicht.

Die zie-ken-au-to toe-ter-de al-le men-sen op zij, en reed een twee drie met Stien-tje en Moe-der naar het zie-ken-huis.

Daar kwam een heel aar-di-ge dok-ter. Die leg-de om Stien-tjes hoofd een groot ver-band. En haar ge-bro-ken arm werd ook net-jes in-ge-pakt.

Toen kwam er een aar-di-ge zus-ter, die Stien-tje in een schoon wit bed-je leg-de. En Moe-der kreeg wat te drin-ken voor de schrik.

Zo, zei de aar-di-ge dok-ter te-ge-n Moe-der. Dat is nog goed af-ge-lo-pen. Het had veel er-ger

kun-nen zijn. We zul-len haar gauw weer he-le-maal be-ter ma-ken. Niet hui-len, hoor. Kijkt u nog maar e-ven om het hoek-je.

Dat deed Moe-der, maar het hui-len wou zo gauw niet op-hou-den. Ge-luk-kig zag Stien-tje er niets van. Want die lag met haar o-gen dicht.

En de tol lag op het kast-je naast het bed. Die was kwaad. Om-dat hij niet meer draai-en kon.

Wat schrok-ken Va-der en Jan, toen ze thuis-kwa-men. Dat be-grijp je. Was ik er maar bij ge-weest, zei Jan. Dan was het vast niet ge-beurd.

's A-vonds kwam de chauf-feur van de vracht-au-to naar Stien-tje vra-gen. Hij zag nog wit van de schrik. Nu, dat was ook geen won-der.

Wat was hij blij, toen hij hoor-de, wat de dok-ter had ge-zegd. Als ze be-ter is, krijgt ze een mooi-e pop van me, zei hij. De mooi-ste uit de he-le win-kel. Was dat e-ven een aar-di-ge chauf-feur.

's A-vonds, na de bo-ter-ham, dank-te Va-der an-ders dan al-tijd. Hij bad nu voor die klei-ne Stien-tje van ons, die zo he-le-maal al-leen in het zie-ken-huis lag. Ver van Moe en Va en Jan. Of ze weer he-le-maal ge-zond en be-ter mocht wor-den. En of ze dan maar weer gauw thuis mocht ko-men.

Moe-der veeg-de eens aan haar o-gen, toen Va-der A-men had ge-zegd. En 's a-vonds kon ze maar niet in slaap ko-men. Ze moest al-door aan

haar klei-ne Stien-tje den-ken. Va-der deed, als-of hij sliep, maar hij lag ook al-door wak-ker, hoor. En met Jan ging het al pre-cies een-der.

Ja, ja, dat was een treu-rig be-gin. Be-lo-ven jul-lie me als-je-blijft, dat je nooit mid-den op de straat zult tol-len. An-ders moet je ook met een au-to naar het zie-ken-huis.

La-ten we nu maar gauw naar het vol-gen-de hoofd-stuk kij-ken. Mis-schien is on-ze Stien-tje al wel een beet-je be-ter.

II.

ER KOMT BE-ZOEK

Zie je wel, dat ik ge-lijk had?
Daar zit on-ze Stien-tje al recht-op in bed. En ze lacht heus een beet-je ook.

Ja, ze is nog niet *he-le-maal* be-ter. Kun je den-ken. Het gro-te ver-band zit nog om haar hoofd. En de arm is ook nog al-tijd in-ge-pakt. Die mag ze vol-strekt niet be-we-gen.

Vol-strekt niet, heeft de dok-ter ge-zegd. En zus-ter Jans zegt het el-ke dag na: Pas op, Stien-tje: vol-strekt niet be-we-gen met je arm, denk er om.

Ja, dat is ge-mak-ke-lijk ge-zegd. Maar pro-beer het maar eens, om je rech-ter-arm de he-le dag

dood-stil te hou-den. En al-les met de lin-ker te doen. Dat gaat raar, hoor. Je steekt je bo-ter-ham naast je mond: let maar eens op.

Ge-luk-kig is zus-ter Jans erg lief. En Stien-tje is erg flink. Als ze ge-hol-pen wordt, roept ze bij-na nooit: au! *Bij-na* nooit: één keer-tje wel eens per on-ge-luk. Dat mag.

Je ziet na-tuur-lijk da-de-lijk, dat Stien-tje er zo keu-rig uit-ziet van-daag. Ze heeft een scho-ne nacht-pon aan. En zus-ter Jans heeft een strik in haar haar ge-to-verd. Bo-ven-op het ver-band. Strik, waar ga je met dat kind naar toe?

Waar-om is Stien-tje zo def-tig van-daag? Wel, om-dat het be-zoek-dag is: van half-drie tot half-vier.

Om half-drie gaan de gro-te deu-ren van het zie-ken-huis o-pen. Dan ko-men de men-sen voet-je voor voet-je naar bin-nen. Wel hon-derd. Ze hebben pak-jes bij zich, en bloe-men, en zak-jes met al-ler-lei lek-ke-re din-gen. En op al-le za-len lig-gen de zie-ken met gro-te o-gen naar de deur te kij-ken, of er van-daag ie-mand voor ze bin-nen-komt.

Want je be-grijpt, hoe saai het is, om zo'n lan-ge lan-ge dag maar stil op bed te blij-ven lig-gen. Wat fijn, als er dan ie-mand een uur-tje bij je op vi-si-te komt.

Zou er voor Stien-tje ook be-zoek zijn? Nu, wat

dacht je? Ja, we zullen daar on-ze Stien-tje ver-ge-ten. Va-der kan in de week niet weg van zijn werk. Die komt al-leen 's Zon-dags. Maar Moe-der en Jan zijn pre-sent, hoor!

Ze heb-ben ex-pres vroeg ge-ge-ten, om maar pre-cies om half-drie voor de gro-te deur te kun-nen staan. Want naar het zie-ken-huis is het wel een half uur lo-pen.

Kijk die Stien-tje de deur goed in het oog hou-den. Tel-kens, als die o-pen-gaat, denkt ze: Daar zijn. . . . Hè nee: weer mis.

Maar nu: ja hoor, daar heb je ze. Moe-der en Jan, al-le-bei, met een gro-te zak.

Stien-tje krijgt er een kleur van, zo blij is ze. En haar buur-vrouw in het bed er naast zegt: Zie je wel, pop, dat ze je niet ver-ge-ten?

Want al-le men-sen op de zaal hou-den van Stien-tje. Ze wordt ei-gen-lijk wel een heel klein tik-ke-tje ver-wend.

Moe-der en Jan gaan bij het bed zit-ten. Maar eerst krijgt Stien-tje drie dik-ke zoe-nen: één van Jan en twee van Moe-der. Maar daar is er ook één van Va-der bij.

En uit de zak ko-men drie dik-ke si-naas-ap-pels. Daar is er óók één van Va-der bij.

Zus-ter Jans zal die si-naas-ap-pels wel eens net-jes voor haar schil-len. Als Stien-tje dan 's nachts eens wak-ker wordt van de dorst, kan ze lek-ker met haar goe-de arm een schijf-je van het kast-je pak-ken.

Wat is er toch een boel te pra-ten, als je el-kaar in vier da-gen niet hebt ge-zien. Er is ook zo-veel ge-beurd!

De juf-frouw van school is naar Stien-tje ko-men vra-gen. Zon-dag komt ze óók op be-zoek, en ze brengt een lees-boek-je mee.

Er is een duif de keu-ken ko-men bin-nen-vlie-gen, zo maar op het aan-recht. En weet je wat er met de poes van de bu-ren is ge-beurd? Die heeft een gro-te vis-graat in haar keel ge-kre-gen: he-le-maal dwars. Ze is ook al-tijd zo'n schrok-op-en-haal-meer. Ach, wat had die ar-me Mies het te kwaad. Ze blies en krab-de van be-nauwd-heid. Ge-luk-kig, dat Va-der het net zag.

Die heeft zijn vin-ger in Mies' keel ge-sto-ken, en de graat er uit ge-peu-terd. En Mies heeft Va-ders he-le hand nog o-pen-ge-haald ook. Ja, 't is mooi.

En weet Stien-tje al, dat de cro-cus-sen in Moe-ders tuin-tje uit zijn? Twee o-ran-je en een paar-se.

En Jan heeft een nieu-we jas voor 's Zon-dags ge-kre-gen. Hij mocht hem nu zo maar in de week aan. Als-je-blijft, die Jan is het heer-tje. Als Stien-tje be-ter is, krijgt ze ook een nieuw man-tel-tje voor de Zon-dag. Met een bont-je om haar hals.

Ik ben toch al haast be-ter, zegt Stien-tje.

Nou, nou, zegt Moe. Haast is nog niet half. Je ligt hier al weer drie we-ken, dat is waar. Maar we zijn er nog niet, hoor. Het kan best nõg drie we-ken du-ren. Eerst moe-ten al die ver-ban-den er af. Ik kan zó toch niet met je o-ver straat?

Maar als ik ja-rig ben, zegt Stien-tje, dan mag ik toch weer naar huis, hè Moe? Dat heeft zus-ter zèlf ge-zegd.

Zo? zegt Moe-der. Ben jij gauw ja-rig? Dat wist ik niet.

Ha ha, die Moe-der! Die denkt ze-ker, dat Stien-tje zich laat fop-pen.

Nee, zegt Moe-der heel ern-stig. Is dat nu heus waar, dat jij gauw ja-rig bent? Wist jij dat, Jan?

Ja, Jan dacht het ook, maar wan-neer was het ook weer pre-cies?

Hè! zegt Stien-tje met een kleur, om-dat die Jan haar ook al plaagt: Acht en twin-tig Maart immers.

Ze zegt het heel lang-zaam en knikt bij el-ke letter-greep heel hard met haar hoofd.

Wacht eens, zegt Moe-der. Acht en twin-tig Maart? Ja, daar heb ik wel eens meer van gehoord. Ben jij dan ja-rig? Kijk eens aan.

De juf-frouw in het bed naast Stien-tje ligt ook te luis-te-ren, en ze lacht mee om die klei-ne Stien, die zó boos kijkt!

Dat is dus net o-ver drie we-ken, zegt Moe-der. O, o, wat gauw. En mijn he-le var-ken is leeg.

Ja, zegt Stien-tje, maar ze be-doelt niet het var-ken. O-ver drie we-ken en dan op een Woens-dag. Zus-ter Jans heeft het op de ka-len-der ge-zet.

Dat zul-len wij dan óók maar doen, hè Jan? zegt Moe-der. An-ders ver-ge-ten wij het weer.

O, wat kan die Moe-der toch pla-gen.

Maar heb je nu al een ver-lang-lijst? vraagt Moe-der. Mis-schien zit-ten er toch nog wel een paar dub-bel-tjes in het var-ken. Dan zou-den we nog een heel klein klei-nig-heid-je kun-nen ko-pen.

Stien-tje knikt. Ja, ze hééft een ver-lang-lijst. Ze kan nog wel niet goed schrij-ven. Al-leen maar

streep-jes en haak-jes en zo. En nu met de linker-hand gaat het he-le-maal niet.

Maar gis-te-ren heeft ze haar bord keu-rig leeg ge-ge-ten, zon-der mor-sen. Toen heeft zus-ter Jans haar hand-je vast-ge-hou-den.

Hier! zegt Stien-tje, en dan grab-belt ze on-der haar kus-sen.

Wat komt daar on-der van-daan? Een pa-pier-tje van de poe-ders. Dub-bel en dub-bel en dan nog eens dub-bel.

Moe-der maakt het o-pen.

Als het nu maar geen koets met twee paar-den is, zegt ze, want die kan ik niet be-ta-len, hoor.

Wat is dat? Er staat maar één ding op.

Moe-der leest het voor: Al-leen maar een zwart poes-je. Een dik-ke streep on-der zwart. En anders niets.

Al-leen maar een zwart poes-je.

Ja ja, zo is het. Stien-tje knikt weer heel hard met haar hoofd. Dàt wou ze nu zo graag voor haar ver-jaar-dag heb-ben. Al-leen maar een heel lief, klein, zwart poes-je.

Zo? zegt Moe, en ze denkt diep na. He-le-maal zwart of ook een beet-je wit er aan?

Néé: he-le-maal zwart. Zo zwart als roet. Zo zwart als het zwar-te Mo-ri-aan-tje, waar Moe-der wel eens van zingt.

Nou, dat is niet mis, hoor, zegt Moe-der. Een heel

zwart poes-je maar liefst. Dat zal me e-ven wat kos-ten.

Noù! zegt Jan ook, heel ern-stig. Vast wel hon-derd dub-bel-tjes, hoor.

Nee, dáár ge-looft Stien-tje al weer niets van. Kos-ten poes-jes ook al geld? Nee toch.

Vast wel, zegt Moe-der. Je moet ze gaan ko-pen in een poe-sen-win-kel.

O nee, nu ge-looft Stien-tje er he-le-maal niets meer van. Moe-der houdt haar voor de mal. En die Jan zit er nog om te la-chen ook.

Nu, zegt Moe-der, ik zal het var-ken maar eens leeg peu-te-ren. En dan zal ik naar die poe-sen-win-kel gaan zoe-ken. Mis-schien heb-ben ze nog wel een heel klein-tje te koop, in een zak-je. En an-ders te-ke-nen we er wel een-tje voor je.

Stien-tje lacht ook maar mee. Moe-der maakt o-ver-al gek-heid van. Maar ze is toch een lie-ve Moe-der, dat is vast. En mis-schien, mis-schien koopt ze tòch wel een poes-je — wie weet.

Dan pra-ten ze nog een he-le tijd door. Want Stien-tje heeft ook heel wat te ver-tel-len, dat be-grijp je.

Ach, daar is zus-ter Jans al weer.

De tijd is om! roept ze om het hoek-je van de deur. Och, wat jam-mer. Is het heus al weer zo laat? Ja hoor: de gro-te wij-zer is on-der-tus-sen stil-le-tjes de he-le wij-zer-plaat rond ge-kui-erd.

Nu wijst hij weer recht naar be-ne-den. Half-vier.
Dag Moe. Dag Jan.

Dag Stien-tje me kind. Lief zijn, hoor. Tot
Zon-dag.

Ja Moe. Dag — Moe. Dag — Jan. Da-ag!

Daar gaat de deur dicht.

Op het kast-je lig-gen drie si-naas-ap-pe-len. En
de mooi-e tol. Die is nog al-tijd boos, om-dat
Stien-tje nooit meer met *hèm* speelt.

III.

ZOU HET KUN-NEN?

Toen Va-der 's a-vonds thuis-kwam van zijn
werk, moest hij na-tuur-lijk al-les van Stien-
tje we-ten. Al weer een heel stuk be-ter? Zo zo.
En at ze flink haar bord leeg? Mooi. En wat wou
ze nu voor haar ver-jaar-dag heb-ben? Wat? Al-
leen maar een zwart poes-je?

Dank je wel, hoor! zei Va-der. Ze-ker weer om mijn hand o-pen te krab-ben.

Maar dat meen-de hij na-tuur-lijk niet zo erg. Ach-ter de krant zat hij die a-vond diep na te den-ken. Maar hij zei er niets van te-gen Moe-der. En Moe-der zat o-ver de ka-pot-te kou-sen ook diep na te den-ken. Maar ze zei er niets van te-gen Va-der.

Jan deed net, of hij in een boek las. Maar hij dacht óók al: Een zwart poes-je: waar zou je dat kun-nen krij-gen?

O, o, dat zal me wat wor-den. Straks krijgt Stien-tje op haar ver-jaar-dag nog drie poes-jes, in plaats van één.

Dat dacht je maar. Luis-ter maar ver-der. Dan zal ik je ver-tel-len, hoe het af-liep.

Moe-der dacht: Ik moet het toch eens pro-be-ren. Maar waar haal ik zo'n zwart poes-je van-daan? Want dat van die poe-sen-win-kel, dat was na-tuur-lijk maar gek-heid.

Moe-der be-gon heel goed uit te kij-ken. Met al-le-bei haar o-gen. Ze dacht: Wie weet, mis-schien zie ik wel zo maar in-eens een zwart poes-je o-ver straat wan-de-len.

Maar hoe Moe-der ook haar best deed met kij-ken, ze zag maar geen poe-sen-Mo-ri-aan-tje.

Als ze voor het keu-ken-raam stond, of als ze

bood-schap-pen ging doen, of als ze naar de kerk ging, al-tijd was ze maar be-zig met kij-ken.

O ja, ze zag wel poes-jes ge-noeg. Wit-te en grij-ze en ge-streep-te en zelfs wel eens ro-de. Maar géén pik en pik zwar-te. Geen een. Toen dacht Moe-der: Ik zal het maar eens gaan vra-gen. En ze vroeg het aan de buur-vrouw er naast. En aan de melk-boer. En aan de sla-ger. En aan de bak-ker. En aan de groen-te-boer. En zelfs aan de vuil-nis-man. Maar ze schud-den al-le-maal hun hoofd. Nee, een zwart poes-je, dáár kon-den ze Moe-der niet aan hel-pen.

Moe-der zucht-te er van. Ik ge-loof, dat de zwar-te poes-jes uit-ver-kocht zijn, dacht ze. Ik zal maar eens aan Stien-tje vra-gen, of een grijs-je ook goed is.

Maar toen op-eens. . . . Het was op een Zon-dag, en Moe-der kwam uit de kerk. Ze liep een stil straat-je door. En daar zag ze, aan de o-ver-kant. . . .

Je raadt het nooit. Een. . . .? Pre-cies. Bo-ven-op een muur-tje. Moe-der bleef stil-staan, en dacht: Zit het daar nu heus, of droom ik een beet-je? Nee, nee, Moe-der droom-de niet, hoor. Daar zat we-zen-lijk een klein poes-je, zo zwart als een nik-ker-tje. Met zijn rug naar Moe-der toe. Heel on-be-leefd. En zijn staart-je zwaai-de heen en

weer, net als de slinger van een klok. Heen en weer, heen en weer.

Ach, wat was dat muurtje hoog. Moe-der liep er op haar te-nen naar toe. Maar ze kon nog niet eens bij het punt-je van dat zwar-te staart-je ko-men.

Poes! poes! riep Moe-der zacht-jes. Kom eens hier. Laat je eens zoet pak-ken. Kom maar: dan krijg je een heel stuk le-ver-worst voor jou al-leen. Maar de poes hield ze-ker niet van le-ver-worst. Want in-eens: joep! liet hij zich van het muur-tje val-len. Maar net aan de ver-keer-de kant.

Wat stond die Moe-der be-teu-terd te kij-ken! Maar ze dacht: Wacht maar, bengel, ik krijg je wel!

Naast het muur-tje was een klein huis-je. Dat klei-ne huis-je had maar één raam-pje. En naast dat raam-pje was een groen deur-tje met een heel gro-te bel.

Zou het poes-je soms in dat huis-je wo-nen? Wie weet? dacht Moe-der. Ik ga het eens vra-gen.

En Moe-der trok aan de bel. Ei-gen-lijk was het wel een beet-je raar. Om er-gens aan te bel-len en te vra-gen: Woont hier soms een zwart poes-je? Maar kom aan, dacht Moe-der, ik kan het licht pro-be-ren.

Eerst ge-beur-de er niets. Het groe-ne deur-tje bleef dicht. Moe-der wacht-te en wacht-te, een he-le tijd. Zou-den ze het bin-nen niet ge-hoord heb-ben?

Nog maar eens bel-len: Ring-e-ling-e-ling!!

Zo: dat hielp. Moe-der hoor-de stap-pen in de gang. Lang-za-me stap-pen.

Het groe-ne deur-tje ging een klein eind-je o-pen. Er stond een oud man-ne-tje op de mat. Hij had gro-te pan-tof-fels aan, en een gro-te zwar-te pet op. Het leek wel een vrien-de-lijk man-ne-tje.

Hebt u soms ge-beld? vroeg hij, met de hand aan zijn oor. Ik ben een beet-je doof, ziet u.

Ja! riep Moe-der, heel hard. Ik wou u iets vra-gen. Heeft u hier soms een zwart kat-je?

Een wat-je? vroeg het ou-de man-ne-tje ver-baasd. Nee, daar kan ik u niet aan hel-pen, hoor.

Nee; geen wat-je, maar een kat-je! riep Moe-der, nog har-der. Een zwart kat-je. Een poes-je!

Ja, ik ver-sta u wel, zei het ou-de man-ne-tje. Een kroes-je heb ik wel.

Ja ze-ker, hoor. Wacht umaar e-ven.

Néé, néé, riep Moe-der, en schud-de heel hard haar hoofd. Géén kroes-je: een poes-je. Met een *p*: de *p* van Piet!

Daar ging in de gang weer een deur o-pen, en er kwam een oud vrouw-tje aan-slof-fen. Ze had een zwart muts-je op, en een zwart doek-je om. Ze zag er ook heel vrien-de-lijk uit.

Mijn man is een beet-je doof, ziet u, zei ze te-gen Moe-der. Zegt u 't maar te-gen mij, ik ver-sta u be-ter.

Ik heb een zwart poes-je op de muur zien zit-ten daar net, zei Moe-der. Is dat soms van u?

Een zwart poes-je? vroeg het ou-de vrouw-tje blij. O ja? Zat hij op de muur? Die stou-te rak-ker! Ja, dat is hem, hoor! Zie je wel, man, ik zei het al: Hij komt uit zich zelf wel naar huis. Hij was weg-ge-lo-pen, ziet u, gis-ter-a-vond, en we dach-ten: Als hij nu maar geen on-ge-luk krijgt. Dàt dach-ten we. Maar nu is hij weer te-recht. Dank u wel, hoor, dat u dat bent ko-men zeg-gen. Niets te dan-ken, hoor, zei Moe-der. Maar ik wou u wat vra-gen: Zoudt u mij dat poes-je wil-len ver-ko-pen?

Ver-ko-pen? vroeg het ou-de vrouw-tje ver-baasd. Maar komt u e-ven bin-nen staan, het tocht zo aan die deur. En de ou-de baas hoest toch al zo erg.

Daar ston-den ze met zijn drie-en in het gan-ge-tje. Het ou-de man-ne-tje schud-de zijn hoofd. Hij be-greep er niets meer van. Wat wil-de die juf-frouw toch met een kroes-je? Had ze mis-schien dorst?

Wou u ons poes-je ko-pen? vroeg het ou-de vrouw-tje nog eens. Hoor je dat, man? De juf-frouw wil Moor-tje ko-pen!

O-pen? vroeg het ou-de man-ne-tje. Nee hoor, laat die deur nu maar dicht. Het tocht veel te erg. O, o, wat is hij weer doof van-daag, zei het ou-de vrouw-tje. Nee juf-frouw, ver-ko-pen doen we het beest-je niet.

O, wat jam-mer, zei Moe-der met een zucht. Het is voor mijn klei-ne meid, ziet u, die in het zie-ken-huis ligt. Die is gauw ja-rig, en dan wou ze zo graag een zwart poes-je heb-ben.

In het zie-ken-huis? vroeg het ou-de vrouw-tje. Och, och, dat ar-me schaap! Wat scheelt er dan aan?

Toen moest Moe-der het he-le ver-haal ver-tel-len. Van het on-ge-luk, en het gat in Stien-tjes hoofd, en de ge-bro-ken arm. Het ou-de vrouw-tje stond maar met haar hoofd te schud-den. En af en toe riep ze een stuk-je ver-haal in het oor van het ou-de man-ne-tje. Maar ik ge-loof niet, dat hij er veel van be-greep.

Het is toch wat te zeg-gen, zei het ou-de vrouw-tje. Ja ja, die kin-ders, die kin-ders. Hoor eens, juf-frouw, we wil-len Moor-tje niet ver-ko-pen. Maar — e — we wil-len hem wel weg-ge-ven, ziet u.

O, wat lief van u, zei Moe-der blij. Dat vind ik nog eens fijn; dank u wel, hoor.

Och wel nee, zei het ou-de vrouw-tje. Twee poesen is wel een beet-je veel, ziet u. We hebben de ou-de poes ook al. Neemt u Moor-tje maar gerust mee voor uw klei-ne meid.

Maar dan moe-ten we hem toch eerst gaan zoeken, lach-te Moe-der.

O ja, na-tuur-lijk. Gaat u maar e-ven-tjes mee, zei het ou-de vrouw-tje.

Daar ging de op-tocht: de gang door, het keuken-tje door, het tuin-tje in. Eerst het ou-de vrouw-tje met haar zwar-te doek-je. Dan Moe-der met haar kerk-boek. En dan het ou-de man-ne-tje met zijn pijp.

Zo, daar was het muur-tje van de an-de-re kant.

Maar geen Moor-tje. Ner-gens een Moor-tje.

Mis-schien in het schuur-tje? Nee, ook niet in het schuur-tje. Wel turf, en hout-jes, en een em-mer.

Maar geen zwar-te poes-en-rak-ker.

Moor-tje! Moor-tje! Kom eens bij de vrouw! riep het ou-de vrouw-tje tel-kens. En ze zocht o-ver-al, tot in de vuil-nis-bak toe.

Moor-tje, Moor-tje! Moe-der hielp mee, en het ou-de man-ne-tje hielp ook al mee. Het leek wel, of ze een vers-je zon-gen:

Moor-tje, kom eens gauw!

Kom eens bij de vrouw!

Mi-auw!

Hé, wie was dat? Waar kwam dat van-daan?

O, kijk, kijk, op het dak van het schuur-tje. Daar zat hij te kij-ken, die on-deugd, hoog in de lucht. Naar drie gro-te men-sen, die maar niets kun-nen vin-den.

Mauw! Dag vròuw! Daar ben ik nòu! zei Moor-tje en toen sprong hij par-does op de schou-der van het ou-de man-ne-tje. Zo'n wil-de-bras: de pijp viel haast op de grond. Die mooi-e wit-te pijp.

Ach! zei Moe-der. Ach, wat jam-mer!

Wat jam-mer? Het ou-de vrouw-tje be-greep er niets meer van.

Het is geen zwart poes-je, zei Moe-der. Ik be-doel, niet he-le-máál zwart. Hij heeft een wit bef-je voor. En wit-te sok-jes aan zijn voor-po-ten. En hij moest he-le-maal zwart zijn. Och, wat jam-mer. Kon-den we je maar ver-ven, Moor-tje. Ja, wat jam-mer! zei het ou-de vrouw-tje. En het ou-de man-ne-tje zei ook: Ja, dàt is jam-mer. Hij had nu al-les be-gre-pen.

Nu, dan ging Moe-der maar gauw naar huis. Va-der zou niet we-ten, waar ze bleef. Die zat thuis met een ver-kou-den neus bij de ka-chel.

Wel be-dankt, hoor! zei ze te-ge-n het ou-de vrouw-tje. Kom maar niet aan de deur, zei ze te-ge-n het ou-de man-ne-tje.

Nooit meer weg-lo-pen, hoor! zei ze te-ge-n Moor-tje.

Toen stap-te ze vlug naar huis. En vlak voor de deur, daar be-gon ze op-eens te la-chen. Nu wéét ik het! zei ze. Wat? Ja, dat zul je wel zien. Kin-de-ren, die vra-gen. . . . O, zo.

IV.

NU IS VA-DER AAN DE BEURT

Va-der dacht: Een zwart poes-je? Kom kom, al-le-maal gek-heid. Stien-tje heeft meer aan een warm jas-je. Maar als hij 'smor-gens naar zijn werk ging, keek hij toch eens hier en daar rond, of er per on-ge-luk niet op-eens een zwart poes-je voor zijn voe-ten liep. Je kon maar nooit we-ten. En kij-ken kost geen geld. Nu, er lie-pen poes-jes ge-noeg op straat, zo in de vroe-ge mor-gen. Ook zat er wel eens een-tje in een ven-ster-bank. En eens zag Va-der er een-tje hoog en droog in een boom zit-ten.

Ja ja: poes-jes ge-noeg. Grij-ze, wit-te, ro-de, gestreep-te, zwar-te met wit-te voet-jes. . . . Maar géén zwar-te: geen een-tje.

Toen vroeg Va-der het eens aan de an-de-re werk-lui. O ja, die wis-ten wel een poes-je te krij-gen. Maar een zwart? Nee, dat niet.

Dat moet je bij de ne-gers gaan zoe-ken, zei-den

ze te-gen Va-der. Ja, zo ver kon Va-der niet op stap gaan.

Op een a-vond was het een beet-je erg laat ge-wor-den. Va-der had een heel groot gras-vel-d ge-rol-d. Dat had nog-al een tijd-je ge-duurd.

Hè, hè, hij was er moe van. Hij ging zijn ge-reed-schap op-ber-gen. En kui-er-de toen naar huis, door het plant-soen.

Het was toch zulk lek-ker weer. En de bo-men had-den al zul-ke aar-di-ge groe-ne blaad-jes. Zo dun, of ze van zij wa-ren. Je kunt wel mer-ken, dat het voor-jaar komt, dacht Va-der. En hij floot zo maar eens een deun-tje.

Op-eens bleef hij staan. Hè, wat ging die hond te keer. Beest, hou je ge-mak. Kijk nu toch aan, mid-den op het pas ge-maai-de gras-vel-d nog wel. Wil je wel eens weg-gaan, kwaai-e rak-ker! Je maakt mijn he-le mooi-e gras ka-pot.

Wat zit er toch on-der die struik, waar je zo te-gen te keer gaat? Woe-hoef! Ja, ik hoor je wel. Maar ik ben toch niet bang van je, hoor!

Vort, op zij! Maak dat je weg-komt! Koest, ga naar je baas! Wat? Ga je niet? Wacht eens e-ven. Va-der deed net, of hij zijn klomp wil-de uit-trek-ken. O, wat was die kef-fer er gauw van door! En een heel eind ver-der stond hij nog uit te blaf-fen.

Toen zag hij een an-de-re hond, ze-ker een vriend-

je van hem. Daar ging hij krij-ger-tje mee spelen. Weg was hij. Zie zo: op-ge-ruimd staat net-jes.

Va-der buk-te zich en keek eens on-der de gro-te struik. Daar was het al he-le-maal don-ker.

Maar — wat wa-ren dat voor twee licht-jes? Twee klei-ne groe-ne licht-jes?

Al zijn le-ven, zei Va-der, 't is een kat. Kom eens hier, poes, kom eens uit je hol. Nee, ik zal je niets doen. Kom maar. Poes. . . . poes. . . . zoe-te

poes, hoor. Als je maar niet mijn hand o-pen-krabt. Zo-o-o, kom maar eens hier.

Daar had Va-der het beest-je te pak-ken. Och, wat bib-ber-de het van angst. En het blies te-gen Va-der.

Maar die was niet bang voor zo'n klei-ne nij-di-ge poes.

Zo, zei Va-der. Ga jij maar eens met me mee. Je bent

vast weg-ge-lo-pen van je moe-der. Wat doe je ook zo laat op straat? Je hoor-de al lang te sla-pen. Laat me je eens be-kij-ken on-der die lan-ta-ren. Wel heb ik van mijn le-ven.... Je bent zwàrt — he-le-maal zwart. Pik-zwart. Treft dat e-ven mooi. Wat zal die Stien-tje nù blij zijn!

Zc, kom jij maar lek-ker on-der mijn jas. En brom niet zo, want ik zal je niet op-e-ten.

Dan gaan we gauw naar huis. En dan krijg jij een gro-te bak melk van de vrouw.

Daar liep Va-der nu zo maar op-eens met een poes on-der zijn jas o-ver straat.

Mauw! zei de poes af en toe heel ver-drie-tig. Hij vond het ze-ker niets leuk on-der die jas.

De men-sen ble-ven er voor stil-staan, en lach-ten om die mau-wen-de jas.

Wat zet-ten Moe-der en Jan gro-te o-gen op, toen Va-der zo maar op-eens een poes mid-den op de ta-fel zet-te. Jà — zo maar mid-den op de ge-dek-te ta-fel. Een zwar-te poes op het wit-te kleed.

En Moe brom-de niet eens, zo blij was ze.

O Va-der, waar hebt u die van-daan? vroeg Jan. Ge-plukt van een boom! zei Va-der, en dat wil-den ze niet eens ge-lo-ven.

Kijk eens, wat een def-ti-ge poes, zei Moe-der. Hij heeft een rood band-je om zijn hals. Met een bel-le-tje. Het lijkt wel zil-ver.

Het poes-je kreeg een bak-je melk, en een oud

kus-sen bij de ka-chel, om op te sla-pen. Wel wel, wat had dat beest een hon-ger. Hij lik-te het bak-je he-le-maal schoon. Toen rol-de hij zich als een pik-zwart bal-le-tje in el-kaar en ging een dut-je doen.

Va-der ver-tel-de aan ta-fel het he-le ver-haal. Moe en Jan von-den het prach-tig. Zou Stien-tje nu tòch haar zwar-te poes-je krij-gen?

Ik weet niet, zei Va-der. Ik ga mor-gen toch maar e-ven naar het po-li-tie-bu-reau, om het te ver-tel-len. Als er dan nie-mand op komt, mo-gen we het hou-den.

Maar dat be-hoef-de niet eens. Luis-ter maar.

Na het e-ten deed Va-der de krant o-pen.

Het was heel stil in de ka-mer. Moe zat te naai-en, en Jan maak-te zijn huis-werk.

Op-eens zei Va-der: Wel heb ik van mijn le-ven! Is er een on-ge-luk ge-beurd? vroeg Moe.

Nee, maar luis-ter nu toch eens:

Weg-ge-lo-pen

een zwart poes-je. Luis-te-rend naar de naam van Roet-je. Met rood band-je en zil-ve-ren bel-le-tje. Te-gen be-lo-ning te-rug te be-zor-gen: Wes-ter-park 10.

Dat is hem, zei Moe. Roet-je! Zie je wel, hij luis-tert. En het ro-de band-je met het bel-le-tje komt ook uit. Dat is me nu toch ook wat.

Ja, het was wel erg jam-mer. Dat vond Va-der ook. Nu had-den ze ein-de-lijk een echt zwart poes-je, nog wel zo'n heel erg mooi, net zwart flu-weel. En daar kon Va-der hem met-een weer te-rug gaan bren-gen.

Hè, la-ten we hem hou-den! zei Jan. Toe Va-der: nie-mand weet het toch, dat u hem ge-von-den hebt!

Va-der zei niets, maar hij keek Jan eens aan o-ver de krant. Heel lang.

Jan kreeg een kleur. Nou ja, zei hij.

Jan, zei Va-der. Als je iets weg-neemt, dat niet van jou is: hoe heet je dan?

Een dief, zei Jan zacht-jes.

En als je iets houëdt, dat niet van jou is, hoe heet je dan?

Een dief, zei Jan, nog een beet-je zach-ter.

Als je het maar weet, zei Va-der. Laat me zo iets nooit weer ho-ren. Mor-gen is het toch Za-ter-dag. Dan breng ik dat beest wel e-ven 's mid-dags aan zijn huis. Het is jam-mer, maar we mo-gen het niet hou-den.

Mis-schien is het ook wel van een ziek kind, zei Moe-der.

Maar dat had Moe-der toch mis.

Toen Va-der de vol-gen-de mid-dag aan het gro-te huis in het Wes-ter-park bel-de, deed een def-tig dienst-meis-je o-pen. Maar toen ze Roet-je

zag, was ze op-eens niet def-tig meer. Ze hup-pelde de gang in, en riep: O Me-vrouw, Me-vrouw, hij is te-recht, hoor!

Va-der moest er om la-chen. Daar was ze al weer te-rug, he-le-maal bui-ten a-dem.

Va-der moest da-de-lijk bin-nen-ko-men, zo maar in zijn werk-pak.

Hij liep met gro-te stap-pen ach-tér het dienst-meis-je aan. Met Roet-je on-der zijn arm, en zijn pet in de hand.

Zo kwam hij door de def-ti-ge gang in een def-ti-ge ka-mer, die vol stond met def-ti-ge meubels. Bij het raam zat een def-ti-ge ou-de da-me, met een de-ken o-ver haar knie-en.

Wat had ze mooi wit haar. En ze keek eerst wel streng. Maar toen ze Roet-je zag, moest ze la-chen. Toen had ze toch wel een lief ge-zicht. Ze be-dank-te Va-der wel drie keer. En ze aai-de Roet-je, die op de de-ken lag te spin-nen, maar steeds o-ver zijn flu-we-len rug.

O, wat ben ik blij, dat hij weer thuis is, zei ze. Ik heb hem zo ge-mist, twee da-gen lang. Ik zit hier al-tijd maar al-leen. Om-dat ik niet lo-pen kan. En dan houdt Roet-je me ge-zel-schap, niet-waar Roet-je?

Maar Roet-je zei niets. Die spon maar.

Nu moest Va-der eens pre-cies ver-tel-len, hoe hij Roet-je ge-von-den had. Toen het ver-haal uit

was, nam Me-vrouw haar mooi-e grij-ze tas-je uit de ven-ster-bank. Uit dat tas-je kwam een mooi zil-ve-ren beurs-je. En uit dat beurs-je kwam een mooi-e blin-ken-de rijks-daal-der. Die stop-te Me-vrouw in Va-ders hand.

Nee, Me-vrouw, zei Va-der. Dat is heel vrien-de-lijk van u. Maar ik wil er niets voor heb-ben.

En hij leg-de de rijks-daal-der weer op ta-fel. Maar Me-vrouw wil-de hem ook niet te-rug-heb-ben.

Hoe moest dat nu?

Stopt u hem dan maar in de spaar-pot van de kin-ders, zei Me-vrouw. Hebt u kin-der-tjes?

Daar moest Va-der wel ja op zeg-gen, en toen wil-de Me-vrouw al-les van Jan en Stien-tje we-ten. Na-tuur-lijk ook van het zie-ken-huis.

Maar van Stien-tjes ver-lang-lijst-je zei va-der maar niets.

Toe, doet u mij nu een ple-zier, zei Me-vrouw. Koopt u voor die rijks-daal-der nu eens iets heel moois voor uw klei-ne meis-je. Iets waar ze èrg veel van houdt. En dat is dan van Roet-je, moet u maar den-ken.

Nu, toen pak-te Va-der de mooi-e rijks-daal-der dan toch maar aan. Om Me-vrouw een ple-zier te doen.

E-ven-tjes la-ter stond hij weer op straat, en schud-de zijn hoofd. Die rijks-daal-der was heel mooi; maar hij had toch maar lie-ver het poes-je ge-had.

Ik zou best in zo'n def-tig huis wil-len wo-nen, dacht Va-der. En in zo'n def-ti-ge stoel zou ik ook wel eens wil-len zit-ten. Maar zo'n paar zie-ke be-nen zou ik toch maar lie-ver niet heb-ben. O nee.

Toen liep hij langs de mooi-e win-kels naar huis. Maar op-eens bleef hij staan, en keek, en keekWant daar zag hij. . . .

Nee, ik zeg het niet. Ik zeg het lek-ker tòch niet. En jul-lie raadt het nooit. Wacht maar, dan zul je het ho-ren. —

MAAR DAAR KOMT ON-ZE JAN!

Jon-gen, jon-gen, wat had die Jan da-gen lang lo-pen den-ken. Hij had er die-pe rim-pels van in zijn voor-hoofd ge-kre-gen. En het hielp al-le-maal nie-men-dal. Hij kon het maar niet be-den-ken.

Wat? Wel, hoe hij aan een zwart poes-je moest ko-men na-tuur-lijk.

Want toen Va-der Roet-je had weg-ge-bracht, zei Jan bij zich zelf: Ja, nu zal ik het maar eens pro-be-ren.

Maar wáár? En hoe?

De tijd ging ook zo a-ke-lig gauw. Nu was het al 21 Maart. Dus pre-cies een week vóór Stien-tjes ver-jaar-dag. En nog had hij geen zwart poes-je ge-von-den.

Hij had toch heus goed uit-ge-ke-ken. Ie-de-re dag, als hij naar school ging, en te-rug.

Hè, hij had zo ge-hoopt, dat er op-eens een-tje o-ver de straat zou kui-e-ren. Of mis-schien wel voor een raam zit-ten. Of op een stoep.

Jan dacht: Als ik nu eens op-eens hoor-de mau-wen. Ach-ter een raam-pje van een kel-der. En ik ging op mijn buik lig-gen. En ik stak mijn hand door de tra-lies. En ik voel-de dan iets zachts,

dat leef-de. En het was dan zo maar in-eens een zwart poes-je voor Stien-tje. Ja, ja, dat zou erg mooi ge-weest zijn. Maar jam-mer ge-noeg ge-beur-de het nooit.

Het ging Jan al net als Va-der en Moe-der. Hij zag wel poes-jes ge-noeg: Wit-te en grij-ze en ge-streep-te en ro-de en zwart-en-wit-te. Maar nooit van zijn le-ven een pik en pik zwart.

Maar nu komt het. Moet je ho-ren.

't Was 21 Maart, en Woens-dag.

Moe-der zei: Jan, luis-ter es. Breng jij van-mid-dag Va-ders Zon-dag-se schoe-nen eens naar de schoen-ma-ker. Zo-len en hak-ken, moet je zeg-gen. En breng dan met-een an-der half ons lever-worst mee bij de sla-ger.

Wacht, dacht Jan, dat komt mooi uit. De schoen-ma-ker woont he-le-maal aan 't an-de-re eind van de stad. Kan ik fijn o-ver-al rond-kij-ken. Mis-schien zie ik van-daag wel zo'n zwart poes-je. Wie weet.

En on-ze Jan ging vro-lijk op stap. Met de schoe-nen in de ou-de tas. Hij stak zijn han-den in zijn zak-ken en floot eens van Sa-rie Ma-rijs, om-dat het zulk lek-ker weer was. En om-dat hij van-a-vond le-ver-worst op zijn bo-ter-ham kreeg. Die ging hij eerst maar ha-len: de le-ver-worst be-doel ik. Hij mocht ze eens ver-ge-ten, zie je.

De schoen-ma-ker woon-de in een klein straat-je.

Om daar te ko-men, moest Jan eerst een he-le-boel an-de-re klei-ne straat-jes door. Je kon er best ver-dwa-len, want ze le-ken al-le-maal op el-kaar.

Er wa-ren leu-ke klei-ne win-ke-l-tjes, met maar één raam. Daar lag van al-les te kijk: Snoep-goed en knik-kers en klom-pen en klu-wens touw en kop-jes en scho-tel-tjes. Jan keek er naar en dacht:

Hè, nu moest hier op-eens zo maar een win-ke-l zijn, waar ze poe-sen ver-koch-ten. Een raam vol met al-le-maal hok-jes. En in elk hok-je een poes. En dan moest er één zwart-je bij zijn. Dat zou ik dan gauw ko-pen. . . .

Wat was dat nu? Net had hij dat zo mooi lo-pen ver-zin-nen, of — keek hij goed, of droom-de hij?

Nee, nee, hij was he-le-maal klaar wak-ker. Maar — nee, kijk nu toch eens. Daar had je heus die win-ke-l met al-le-maal hok-jes voor het raam. Vier klei-ne hok-jes met zaag-sel op de grond. En op dat zaag-sel iets, dat be-woog. Kijk, iets wits, en daar-naast iets zwarts. Zou het nu heus waar kun-nen zijn?

Jan stap-te op het win-ke-l-tje af. Zijn hart klop-te er van. Hij druk-te zijn neus te-gen de win-ke-l-ruit.

Daar la-gen twee glan-zen-de bal-le-tjes. In elk hok-je één. Een wit en een zwart.

O, nu be-woog dat zwar-te: pas op.
Een heel klein staart-je be-gon te kwis-pe-len.
Een heel klein kop-je met sla-pe-ri-ge oog-jes en
ron-de oor-tjes kwam e-ven te voor-schijn.
Dan kroop het kop-je weer weg. Het bal-le-tje
rol-de zich in el-kaar.

Och — het was een hõnd-je!

Een erg leuk hond-je: dat wel. Maar daar had
Jan nu niets aan. Hij moest een poès-je heb-ben.
Ja, nu zag hij het ook met gro-te let-ters op de
ruit: Koop hier uw hond.

Hè, waar-om nu niet: Koop hier uw kât? Maar
zou-den er bin-nen mis-schien. . . . ?

Nu was on-ze Jan ei-gen-lijk een beet-je ver-le-
gen uit-ge-val-len. (Niet aan hem ver-tel-len,
hoor, dat ik dat ge-zegd heb!) Ja, niet op school.
Daar had hij praats ge-noeg. Maar zo te-gen
vreem-de men-sen kreeg Jan wel eens last van
een kleur en zo.

Maar nu was hij op-eens erg dap-per. Hij dacht:
Weet je wat, ik ga het eens vra-gen. Dat kost
im-mers niks.

Penggg! zei het bel-le-tje.

O, wat een leu-ke win-kel. Al-le-maal hok-jes.
Bo-ven el-kaar, langs de mu-ren. Een he-le-boel
le-ge er bij. Maar in som-mi-ge za-ten toch heus
hon-den. Klein-tjes meest, die zoet la-gen te sla-
pen.

Een wit Kees-je ging o-ver-eind staan, om Jan eens goed te be-kij-ken. En een klein bruin-tje begon heel nij-dig te blaf-fen. Toen deed een zwart-je ook mee. En nõg een wit-je. Wåt een druk-tel En dan zul-ke klei-ne bek-jes.

Jan moest er om la-chen: Nou, stil maar, le-ven-ma-kers. Ik ben toch niet bang van je, hoor!

Als hij nu eens mocht kie-zen, welk zou hij dan ne-men? Een hond was toch ei-gen-lijk veel leu-ker dan een kat. Dat Kees-je was wel erg leuk. Maar dat zwart-je ook. Nee, dat klei-ne bruin-tje. Net een wol-len speel-goed-hond-je. Het lag met zijn klei-ne staart-je te kwis-pe-len. En met zijn on-deu-gen-de oog-jes te la-chen, als-of hij zeg-gen wou: Ha die Jan! Mag ik mee in die gro-te tas? Jan stak zijn vin-ger door het gaas, om dat klein-tje e-ven te aai-en. Maar dat mal-le beest be-gon aan zijn vin-ger te lik-ken. Ja Jan, hij ruikt ze-ker de le-ver-worst.

Daar zei op-eens een stem: En wat blijft de jon-ge-heer?

Jan keek om. Er stond een ou-de man ach-ter de toon-bank. Dat was ze-ker de baas van de hon-den. Hij had een gro-te bril op, en hij liep een beet-je voor-o-ver.

Wou je een mooi hond-je uit-zoe-ken? vroeg de ou-de man. Ja, dat is een aar-dig beest-je, dat

bruin-tje. Een her-der. Spot-goed-koop, hoor.
Kost maar één rijks-daal-der.

Een rijks-daal-der voor zo'n heel klein hond-je?
Jan schrok er van. O, wat duur! Wat zou een
poes-je dan wel kos-ten?

Maar ik heb nog wel goed-ko-pe-re ook, zei de
man. Dat zwart-je voor het raam.... Wacht, ik
zal het eens pak-ken.

De ou-de man kwam al ach-ter de toon-bank van-
daan. Toen zag Jan, dat hij vreemd liep. Hij trok
met zijn e-ne been.

Nee me-neer, zei Jan maar gauw. Nee, ik hoef
geen hond-je, ziet u.

Hij dacht: Zo met-een stopt die man er nog een-
tje in de tas. En dan moet ik een rijks-daal-der
be-ta-len!

Nee, ziet u.... Ik wou.... Ver-koopt u mis-
schien ook póés-jes?

De ou-de man keek Jan aan. En toen werd hij
toch op-eens zo kwáád, zo kwaad.... Zijn he-le
ge-zicht werd rood, en zijn o-gen.... O, Jan
schrok er van.

Aap van een jon-gen! schreeuw-de de ou-de man.
Denk je, dat ik me weer voor de gek laat hou-
den? Mars, mijn win-kel uit. Moet ik daar he-le-
maal voor van ach-ter ko-men?

Ja maar.... zei Jan. Ja maar.. heus me-neer —
en hij liep al naar de deur.

Niks te ja maar! schreeuw-de de bo-ze man. Er uit! A-pe-kop-pen zijn jul-lie! Mars!
Jan had de knop van de deur al in zijn hand. Hij wou de win-kel-deur o-pen-trek-ken en weg-hol-len. Maar toen. . . .

Toen dacht hij in-eens aan wat Va-der wel eens ge-zegd had: Als je niets ge-daan hebt, hoef je niet weg te lo-pen. An-ders den-ken de men-sen juist: O, die jon-gen heeft ze-ker een kwaad ge-we-ten.

Jan ging met zijn rug naar de deur staan. Hij keek de bo-ze ou-de man flink in de o-gen. En hij zei dap-per:

Nee, ik ga niet weg. Ik heb niks ge-daan. Ik wou al-leen maar een zwart poes-je ko-pen. En ik kan 't be-ta-len ook. Kijk maar.

En Jan vis-te uit zijn broek-zak een gro-te zak-doek op. Een ech-te jon-gens-zak-doek: zo zwart als de ka-chel.

In een van de pun-ten zat een knoop. Jan peu-ter-de de knoop los. Hij haal-de er een kwart-je uit. Dat leg-de hij op zijn hand, en hield het de bo-ze man voor.

Is dat ge-noeg? vroeg hij.

De man keek naar Jan. En toen naar het kwart-je. En toen weer naar Jan. Zijn ro-de kleur zak-te een beet-je.

Op-eens be-gon hij te la-chen.

Je bent een flin-ke jon-gen, zei hij. Dat bèn je. En wat wou je nou van me? Een kat-je? Maar dat ver-koop ik niet, bes-te jon-gen.

O! zei Jan, en hij keek ver-drie-tig naar zijn kwart-je. Wat jam-mer.

Mag 't geen zwart hònd-je zijn? vroeg de man. Die zijn toch óók aar-dig.

Nee, zei Jan. Néé, 't móét een poes-je we-zen. Een zwart poes-je. He-le-maal zwart. Voor mijn klei-ne zus-je, ziet u. Die ligt in 't gast-huis. En die is vol-gen-de week ja-rig.

Zo, zei de ou-de man. Dat is las-tig. Dat is héél

las-tig. Want kat-jes, néé, die heb ik echt niet voor je. Maar wacht es e-ven. . . .

De ou-de man ging op de toon-bank zit-ten. En hij dacht heel diep na. En Jan moest ook op de toon-bank ko-men zit-ten. En hij hielp mee met na-den-ken. Het was e-ven heel stil. De hond-jes slie-pen. De ou-de man zei niets. En Jan zei ook niets.

Ja, kijk es, zei de ou-de man toen. Ik kan je niets be-lo-ven, hoor. Maar — wan-neer is je zus-je ja-rig? Vol-gen-de week Woens-dag? Mooi. Kun je dan Za-ter-dag e-ven ko-men ho-ren? Mis-schien. . . .

Jà, en wat de ou-de man toen zei: dàt ver-tel ik lek-ker niet. Nòg niet. Maar Jan sprong haast een huis hoog.

Dus Za-ter-dag, zei de ou-de man. Niet ver-ge-ten, hoor. En breng je kwart-je mee. Wil je nu mijn gro-te hon-den eens zien? Je bent toch niet bang? Ga dan maar mee. Je bent een bes-te jon-gen, daar-om mag je ze e-ven zien, be-grijp je? Ik dacht, dat je me voor de gek wou hou-den. Net als al de an-de-re jon-gens hier uit de buurt. Gis-ten ook: toen kwam er één bin-nen, die vroeg: Baas, ver-koopt u ook een o-li-fant-je? Toen liep hij hard weg. En bui-ten ston-den ze me met zijn al-len uit te la-chen. Ik kan niet zo hard lo-pen, zie je.

Dat is ge-meen, zei Jan. Wacht maar, als ik ze te pak-ken krijg! Ik kan hard hol-len, hoor. En ik ben tòch niet bang van ze.

De ou-de man lach-te. Nee, jij bent een flin-ke ke-rel, hoor. Kom nou maar eens mee.

Wat was dat fijn! Jan mocht al de hon-den zien, wel vijf gro-te en vier klein-tjes. Ze spron-gen tegen hem op, en ze snuf-fel-den om hem heen. Weet je waar-om? Juist: om die le-ver-worst in de tas. Die lus-ten ze zó wel. Zon-der bo-ter-ham.

Ja, het was toch wel een aar-di-ge man. Jan had de he-le mid-dag wel wil-len blij-ven. Maar Va-ders schoe-nen dan. . . . En Moe-der zou niet we-ten, waar hij bleef.

Daar-om liep hij op een draf-je weg.

Za-ter-dag, hoor! riep de ou-de man hem nog na. Niet ver-ge-ten, hoor! En breng voor-al je kwart-je mee.

Ja, ja! riep Jan blij. Vast hoor. Dag baas!

Wat ben je laat, zei Moe-der.

En Jan zei: Ja Moe-der, dat komt. . . . Nee, het is nog een ge-heim. Maar u zult het wel zien. Wacht maar.

't Is mooi, zei Moe-der. Mag ik het niet eens we-ten? Néé; Moe-der niet en Va-der niet en nie-mand. Maar wij kij-ken gauw op het an-de-re blaad-je.

Mis-schien staat het daar wel.

VI.

HOE HET AF-LIEP

Zie je wel? Wat heb ik je ge-zegd?
Daar heb je on-ze Stien-tje. Op de stoep van het zie-ken-huis. He-le-maal be-ter. En net op haar ver-jaar-dag.

Is me dat e-ven een feest! Het ver-band is van haar hoofd. En haar arm mag ze ook weer be-we-gen. O, wat is dat kind blij!

Ze heeft er van-nacht bij-na niet van ge-sla-pen. Tel-kens dacht ze maar: Nu ben ik mor-gen ja-rig. En dan mag ik naar huis. Naar Moe en Va en Jan. En mis-schien krijg ik wel een zwart poes-je. Hè ja.

En wie staan daar naast haar? Va-der en Moe-der zo waar, al-le-bei. Ja, Va-der heeft een vrij-e dag ge-no-men. Om-dat Stien-tje thuis-komt.

Daar komt een au-to aan-rij-den.

Wel, wel, wat def-tig. Daar mag Stien-tje in. En Moe-der. En al de pak-jes.

De pak-jes? Ja, ze-ker. Van-mor-gen, op bed, is Stien-tje ook al een beet-je ja-rig ge-weest. Eerst kwam er een gro-te doos. Van al-le men-sen op de zaal. Daar kwam uit. . . . Ja, raad nu eens. Nee, je raadt het nooit.

Een ser-vies-je. Wit met blau-we bloe-me-tjes. Kop-jes en scho-tel-tjes en een trek-pot en een

melk-kan en een sui-ker-pot. En een thee-licht-je, dat ècht kan bran-den.

Toen kwam zus-ter Jans, ook al met een doos. En uit die doos kwam een pop. Ja, maar geen ge-wo-ne pop. Nee, een pop, die pre-cies op zus-ter Jans leek. Met een blau-we ja-pon en een wit schort en een wit-te muts.

Kijk, zei zus-ter Jans. Ik moet hier blij-ven. Maar de-ze zus-ter gaat met je mee. Om te kij-ken, of je thuis wel zoet je melk op drinkt. En je bord leeg eet.

O, wat vond Stien-tje dàt een pracht van een pop. Als nu de an-de-re pop-pen eens ziek wa-ren, kon de-ze ze mooi op-pas-sen.

Hoe moet ze he-ten? vroeg zus-ter Jans.

Nu, dat was óók wat. Zus-ter Jans na-tuur-lijk. En toen Stien-tje al klaar-stond om weg te gaan, kwam de dok-ter om een hoek-je kij-ken.

Zo krul-le-bol, zei hij. Ga je nu heus weg? Nee toch? En wat hoor ik: ben jij ja-rig van-daag? De he-le dag? Wacht eens e-ven. Dok-ter stak zijn hand diep in de zak van zijn wit-te jas. En daar vond hij zo maar een heel dik stuk cho-co-la. Als-je-blijft. Trof die Stien-tje dat e-ven.

Nu moet het al-le-maal mee in de au-to. Het ser-vies-je en de cho-co-la en zus-ter Jans. Nee, niet de ech-te na-tuur-lijk. Die staat te wui-ven ach-ter een raam.

Zie zo, het deur-tje slaat toe. Va-der gaat bij de chauf-feur zit-ten. Kan Va-der mooi eens kij-ken, of die chauf-feur wel goed stu-ren kan.

Toet! Ga op zij, men-sen, hier komt een ja-rig kind met een va-der en een moe-der en een ser-vies-je en een stuk cho-co-la en zus-ter Jans. En die moe-ten gauw naar huis. Want daar, zie je, be-gint het ech-te feest pas.

Stien-tje denkt: Zou er nu heus een zwart poes-je zijn? Ja, wie weet. . . .

Daar is het huis al. Wat gaat zo'n au-to toch gauw.

En daar staat Stien-tje weer in de huis-ka-mer rond te kij-ken.

Ken je het huis nog? vraagt Moe-der.

Na-túúr-lijk: Stien-tje kent het nog best, hoor. Al-leen vindt ze het maar zo klein. Daar moe-ten Va-der en Moe-der om la-chen.

Je kunt wel zien, dat er een-tje ja-rig is. Want er staan mooi-e bloe-men op ta-fel. En Stien-tjes stoel-tje is he-le-maal groen ge-maakt.

Stien-tje durft er haast niet op te gaan zit-ten. Al-le pop-pen zit-ten zoet op een rij-tje. Met haar Zon-dag-se jur-ken aan. Zus-ter Jans mag er ook bij gaan zit-ten.

Zo, zegt Moe-der. En nu krijgt ons kind nog wat van ons ook, hè Va-der? Doe je o-gen eens toe. Wat is dat nu voor een groot pak?

Zou het poes-je zo groot zijn? Nee, dat kan toch niet.

Pak het maar eens uit, zegt Moe-der.

Kijk die vin-ger-tjes eens be-ven. En wat zit-ten die kno-pen stijf vast.

Stien-tje drukt eens zacht-jes op het pak. Nee, het zegt geen mauw.

Hè, hè: daar gaat het pa-pier er af. En nog één.... En daar....

Oooo! zegt Stien-tje.

Wat is dat mooi. Een nieuw man-tel-tje voor de Zon-dag. Groen. Net wat Stien-tje graag heb-

ben wou. En om de hals zit — een echt zwart bont-je.

Ja, zegt Moe-der, een heus zwart poes-je kon ik ner-gens krij-gen. Toen heb ik er maar een op je jas-je ge-naaid.

O, wat is die Moe-der toch knap. Stien-tje moet het jas-je da-de-lijk eens e-ven pas-sen.

Het zit keu-rig, hoor. Va-der tilt haar op, om in de spie-gel te kij-ken.

O, dat is waar ook, zegt Va-der. Er moet óók nog wat in mijn zak zit-ten. Voel jij eens e-ven, Stien-tje. Zit het er nog?

Stien-tje steekt haar he-le arm in Va-ders zak. Ja hoor, zo waar. He-le-maal on-der-in zit een pak-je.

Nee, dat is vast en ze-ker geen poes-je. Het pak-je is heel plat, en heel hard. Het lijkt wel een. . . . Goed ge-ra-den, Stien-tje. Het is een boek-je. Met een plaat-je er op.

Stien-tje staat er heel lang naar te kij-ken. Dan zegt ze op-eens: Al. . . .le. . . .maal kat. . . .jes.

Mooi zo! zegt Va-der. Ze kan nog le-zen, Moe-der. Hoor je wel? — Ja, ik kon óók geen zwart poes-je krij-gen. Toen heb ik zijn por-tret maar ge-kocht. Ik dacht: Als er al-le-maal kat-jes in

staan, dan zal er vast ook wel een zwart bij zijn. Daar moet Stien-tje toch eens gauw naar kij-ken. Ja hoor, Va-der heeft ge-lijk. Daar heb je het zwart-je al. Jam-mer, dat het niet leeft, denkt Stien-tje.

Ik be-grijp niet, waar die Jan blijft, zegt Moe. Het is al o-ver half-één. Hij kon toch al lang thuis zijn?

Ja, waar zou die Jan toch zit-ten? We-ten jul-lie het soms? Ja vast: jul-lie zit-ten stil-le-tjes te la-chen. Niets zeg-gen, hoor! An-ders hoort Stien-tje het. En het is nèt zo'n mooi-e ver-ras-sing.

Ring-e-ling-e-ling!

Och he-den, is dat schrik-ken! Zou dat Jan zijn?

Ja, hoor hem maar eens aan de brie-ven-bus ram-me-len. Hij heeft ze-ker er-ge haast.

Moe-der gaat gauw o-pen doen.

Bons! de ka-mer-deur vliegt o-pen. Daar staat on-ze Jan, met een kleur van het hol-len. Hij hijgt er nog van. En wat heeft hij daar on-der zijn arm? Een schoe-nen-does.

Daar! zegt hij te-gen Stien-tje. En hij duwt haar de doos in de hand. Dat is voor jou. Maar je mag er niet van snoe-pen. O ja: wel ge-fe-li-ci-teerd, hoor. Maak het nou maar eens o-pen. Wil je mijn mes heb-ben?

O, wat is die Jan druk. Maar hij is ook zo blij, zie je.

Stien-tje zet de doos op ta-fel. Moe-der komt er ook bij staan. Heel ver-baasd. Wat heeft die Jan nu toch mee-ge-bracht? Een paar nieu-we schoe-nen?

Jan zegt niets: hij staat maar te la-chen. Nie-mand zegt iets. Zo nieuws-gie-rig zijn ze al-le-maal.

Stien-tje peu-tert aan het touw-tje. Ze heeft er een kleur van.

Zou het nu toch heus. . . .? Kon ze maar door het dek-sel heen-kij-ken.

Stil eens? Be-weegt daar wat van bin-nen?

Mauw! zegt de doos op-eens, heel hard.

Stien-tje schrikt er van. Ze stapt ach-ter-uit.

Mauw! zegt de doos weer.

Dan be-gin-nen ze al-le vier te la-chen.

Va-der snijdt met zijn mes het touw door. Stien-tje licht het dek-sel op. Voor-zich-tig, o zo voor-zich-tig.

Ach — kijk nu toch eens.

Moe! roept Stien-tje. Een poes-je, Moe! Een zwart poes-je! Ach, wat lief, hè?

Daar komt een klein zwart kop-je o-ver de rand.

En een klein rood bek-je gaat heel wijd o-pen.

Mauw! zegt het poes-je, heel ver-drie-tig.

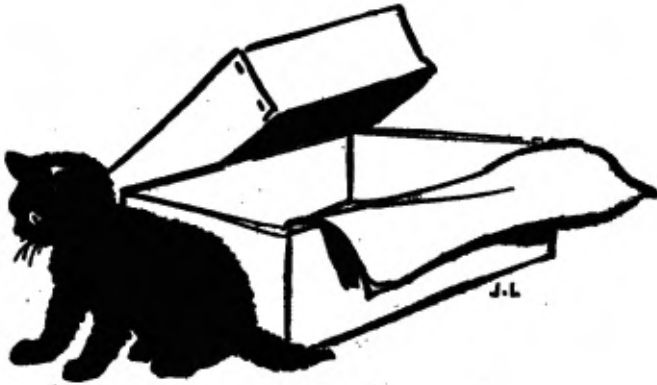
Stien-tje knijpt haar vuist-jes sa-men. Zo blij is ze. Haar oog-jes schit-te-ren.

Is d t e-ven een ver-ras-sing, zegt Moe-der. Wat krijgt Jan nou van je?

Dat is waar ook. Stien-tje moet het poes-je nog be-ta-len.

Het kost vier zoe-nen, zegt Jan.

Nu, dat wil Stien-tje er wel voor geven.

Hier Jan: twee links en twee rechts. En dan nog een-tje toe. Zo blij is ze.

Dan tilt ze het poes-je heel voor-zich-tig uit de doos. Wat is het lek-ker zacht. Het heeft ook zo'n mooi flu-we-len jas-je aan.

Je moet hem een naam ge-ven, zegt Jan.

Ja, na-tuur-lijk: het beest moet toch een naam heb-ben.

Dat is niet zo ge-mak-ke-lijk. Stient-je staat er diep o-ver te den-ken.

Noem hem Roet-je, zegt Va-der.

Nee, Móór-tje, zegt Moe-der.
Maar Stien-tje weet het nog
be-ter.

Ik noem hem net als in dat
vers-je, zegt ze.

Dat vers-je? Welk vers-je?

Wel, dat vers-je, dat Moe-der
wel eens zingt:

Een Mo-ri-aan-tje zwart als roet,
Ging eens wan-de-len zon-der hoed.
Maar de zon scheen op zijn bol-le-tje,
Daar-om kocht hij een pa-ra-sol-le-tje.

Mo-ri-aan-tje — dat is een mooi-e naam. Zal die
poes daar e-ven blij mee zijn.

Maar Jan, vraagt Moe-der, hoe kom je toch aan
dat poes-je?

Ja, dat we-ten wij wel, hè? Uit dat. . . .

Pre-cies. Maar wij heb-ben lek-ker niets ver-teld.
An-ders was de aar-dig-heid er af.

VII.

NOG EEN KLEIN STUK-JE

Nu is de ver-jaar-dag voor-bij.

Stien-tje is al naar bed. Als jul-lie erg zacht-jes doet, mag je wel e-ven-tjes om het hoek-je kij-ken. St — op je te-nen, hoor.

Wat slaapt dat kind lek-ker, hè? Fijn weer in haar ei-gen bed-je.

Zie je haar nieu-we jas-je wel? Daar hangt het, o-ver de stoel. En het boek-je ligt op het kast-je. Daar zit zus-ter Jans ook: heel def-tig op de stoel. Maar waar komt die an-de-re pop van-daan? Met die prach-ti-ge krul-le-bol?

Wel, we-ten jul-lie dan niet meer, wie haar een mooi-e pop had be-loofd? Denk eens goed na. De chauf-feur van de vracht-au-to, weet je wel? Hij is haar zelf ko-men bren-gen. Met de au-to. Zo blij was hij.

Waar is Mo-ri-aan-tje? Wel, in zijn mand-je, dat zie je toch wel. Hij slaapt óók al.

Maar wat ligt daar toch naast het boek-je?

Heb ik van mijn le-ven, is dat Stien-tjes tol niet? Die wa-ren we haast ver-ge-ten. Maar Stien-tje niet, hoor.

Brom nu maar niet, tol. Mor-gen gaat Stien-tje weer met je spe-len. Maar nièt meer mid-den op straat. O nee, nóóit meer!

Zo: ga nu maar gauw mee. An-ders wordt Stien-tje nog wak-ker van al dat ge-praat. De maan kijkt ook al boos naar bin-nen. Zijn jul-lie nu nog al niet weg?

Ja maan, we gaan al, hoor!

Dag jas-je van Moe-der. Dag boek-je van Va-der. Dag zus-ter Jans. Dag pop van de chauf-feur. Dag Mo-ri-aan-tje!

Dag Stien-tje!

Wel-te-rus-ten!

INHOUD

	Blz.
I. Hoe het kwam	7
II. Er komt be-zoek	14
III. Zou het kun-nen?	22
IV. Nu is Va-der aan de beurt	31
V. Maar daar komt on-ze Jan!	40
VI. Hoe het af-liep	50
VII. Nog een klein stuk-je	59